

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 77/2017-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Lászlóom Lengyelom, Ružová dolina 6, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva na ochranu vlastníctva podľa

1.1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 353/2015 a jeho rozsudkom z 29. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. novembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 353/2015 a jeho rozsudkom z 29. júna 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 6 C 172/2009 sa Ing. arch. Christo Tursunov (ďalej len „žalobca“) žalobou z 29. mája 2009 a jej zmenou z 29. júna 2009 domáhal proti sťažovateľovi zaplata sumy 4 056,10 € [pôvodne 94 724 Kč (českých korún; pozn.)] s príslušenstvom.

Žalobca žalobu odôvodnil okrem iného najmä tým, že na základe kúpnej zmluvy z 21. septembra 2007 uzavretej na jednej strane medzi žalobcom, sťažovateľom a ďalšími dvoma osobami (spolu ďalej len „predávajúci“) a na strane druhej [REDAKOVANÉ] (ďalej len „kupujúci“) o predaji rekreačnej motorovej plachetnice (ďalej len „lod“), ktorá bola podľa tvrdenia žalobcu v podielovom spoluvlastníctve každého z predávajúcich v podiele vo veľkosti 25 % z celku, jeho podiel na celkovej kúpnej cene v sume 800 000 Kč po odpočítaní nákladu (poplatku) spojeného so státím lode v prístave v sume 23 000 Kč mal predstavovať sumu 194 250 Kč. Napriek tomu sťažovateľ, ktorý kúpnu cenu od kupujúceho prevzal, žalobcovi zaplatil len sumu 99 526 Kč. Žalobou žalovaná suma (pôvodne

94 724 Kč) tak podľa tvrdenia žalobcu predstavuje zostatok jeho podielu na celkovej kúpnej cene.

Sťažovateľ okrem toho, že popieral spoluvlastnícky podiel žalobcu na lodi vo veľkosti 25 % z celku, resp. tvrdil, že tento spoluvlastnícky podiel predstavoval iba 14,9712 % z celku, v rámci obrany tiež uplatnil proti žalobcovi svoju údajnú vzájomnú pohľadávku na započítanie [zodpovedajúcu nákladu (poplatku) za státie lode v prístave v období od 1. apríla 2006 do 31. marca 2007, ktorý mal sťažovateľ za žalobcu zaplatiť [REDACTED]; pozn.] v sume 600 € z titulu bezdôvodného obohatenia.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 6 C 172/2009 z 9. februára 2015 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel. Sťažovateľ podal proti označenému rozsudku okresného súdu v zmysle ustanovení § 201 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom v rozhodujúcom období riadne a včas odvolanie – riadny opravný prostriedok, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

Právny zástupca sťažovateľa namietané porušenie jeho označených práv odôvodňuje arbitrárnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý podľa názoru sťažovateľa „*vychádzal z nesprávnych skutkových zistení a vec nesprávne právne posúdil*“. Sťažovateľ tvrdí, že „*súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov a vyjadrenia účastníkov nevyplynuli ani inak nevyšli v konaní najavo, pretože súd prehliadol rozhodné skutočnosti, ktoré boli prevedenými dôkazmi preukázané*“. Za týmto účelom ústavnému súdu predstrel a zopakoval svoju skutkovú a právnu argumentáciu, ktorú už uplatnil v odvolacom konaní.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol tak, že vysloví porušenie jeho označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, napadnutý rozsudok krajského súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a prizná mu náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutým rozsudkom. Sťažovateľ zároveň namieta, že v konečnom dôsledku došlo napadnutým rozsudkom krajského súdu aj do neprípustného zásahu do jeho majetkových práv, a tým aj k porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, ako aj práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Súčasne sťažovateľ vyjadruje svoje presvedčenie, že okresný súd a následne aj krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec aj nesprávne právne posúdili, keď ustálili, že spoluvlastnícky podiel žalobcu na predanej lodi predstavoval 25 %, t. j. 1/4 k celku, v dôsledku čoho dospeli k záveru, že podiel žalobcu na celkovej kúpnej cene v sume 800 000 Kč po odpočítaní nákladu (poplatku) spojeného so státím lode v prístave v sume 23 000 Kč predstavuje sumu 194 250 Kč, a keďže sťažovateľ, ktorý kúpnu cenu od kupujúceho prevzal, žalobcovi zaplatil iba sumu 99 526 Kč, žalobe o zaplatenie jeho zvyšku v sume 4 056,10 € (pôvodne 94 724 Kč) s príslušenstvom vyhovel.

Ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou predovšetkým podotýka, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

Ústavný súd sa vychádzajúc z uvedeného pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ako aj jeho predchádzajúcemu postupu, zaoberal bližšie otázkou, či sťažnosť v tejto časti nie je zjavne neopodstatnená. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov

ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Podstatná námietka sťažovateľa spočíva v tvrdenom zásahu krajského súdu do jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého sa mal dopustiť tým, že na jeho právnu

argumentáciu uplatnenú v priebehu konania a v odvolaní nereagoval ústavne konformným spôsobom, keď potvrdil prvostupňový rozsudok okresného súdu. Sťažovateľ zároveň namieta aj arbitrárnosť napadnutého rozsudku krajského súdu založenú na jeho názore, že jeho právne závery sú v rozpore s vykonanými dôkazmi a interpretácia relevantných noriem je nesprávna. Sťažovateľ nesúhlasí s výrokom napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu ako vecne správny.

Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsko z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4 1993, II. ÚS 410/06).

Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia

napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Krajský súd v podstatnom na odôvodnenie svojho rozsudku uviedol:

„V prejednávanej veci bolo nepochybné, že dňa 21.12.1990 bola uzavretá zmluva o založení konzorcia [REDAKOVANÉ] s určenou výškou podielov jeho členov (bod 2.1.1.zmluvy), ktoré konzorcium končí svoju činnosť podľa bodu 5.1. kúpou a dokončením lode, pričom kúpa mala byť potvrdená kúpno-predajnou zmluvou a dokončenie lode potvrdené obdržaním technického osvedčenia plavidla. Podľa dodatku č. 9 k tejto zmluve zo dňa 11.02.1995 zostali účastníkmi konzorcia [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] s vyčíslením ich majetkových vkladov a tomu zodpovedajúceho percentuálneho podielu k 11.02.1995. Toto konzorcium zaniklo v zmysle bodu 5.1 zmluvy o založení konzorcia zo dňa 21.12.1990 splnením jeho účelu, na ktorý bolo založené, a to dokončením lode potvrdeným obdržaním technického osvedčenia plavidla v roku 1998 a pridelením registračného čísla [REDAKOVANÉ], rok stavby 1997.

Odvolačí súd sa stotožnil s námietkou odporcu, že zánikom konzorcia (združenia) nedochádza k zániku podielového spoluvlastníctva, avšak majetok získaný pri výkone spoločnej činnosti sa stáva spoluvlastníctvom všetkých účastníkov, nie je majetkom združenia. K majetku získanému výkonom spoločnej činnosti vzniká účastníkom združenia podľa § 834 Obč. zák. podielové spoluvlastníctvo. Výkon spoločnej činnosti účastníkov združenia však nemožno stotožňovať s vecami v zmysle ust. § 833 Obč. zák. vnesenými do združenia. Spoluvlastnícke podiely na majetku získanom činnosťou združenia (§ 835 Obč. zák.) nemožno zamieňať so spoluvlastníckymi podielmi účastníkov na veciach poskytnutých na účely združenia (§ 833 Obč. zák.). Tieto podiely treba aj na odlišnú úpravu vyporiadania pri skončení účasti v združení odlišovať. Preto nebola dôvodná námietka odporcu, že spoluvlastnícke podiely účastníkov konzorcia naposledy určené dodatkom č. 9 k zmluve o založení konzorcia zo dňa 21.12.1990 sa nemenili a z týchto bolo treba pri vyporiadaní členov po odpredaji lode vychádzať. Dôkazy o vyporiadaní účastníkov zaniknutého konzorcia účastníkmi neboli predložené a táto otázka ani nebola predmetom konania. Predmetom konania bolo vyporiadanie z kúpnej ceny predmetnej lode ako majetku získanom činnosťou konzorcia na základe kúpnej zmluvy uzavretej predávajúcimi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (navrhovateľom) a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] kupujúcemu [REDAKOVANÉ] zo dňa 21.09.2007. Bolo treba vychádzať z toho,

že sa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] dohodli na majetku získanom pri výkone spoločnej činnosti zo zaniknutého konzorcia, t.j. predmetnej lode, keď uzavreli dňa 01.01.1998 zmluvu o hospodárení so spoločnou vecou, podľa bodu I, ktorej sú títo podielovými spoluvlastníkmi plavidla [REDACTED] reg. č. [REDACTED] rok stavby 1997, pričom ich spoluvlastnícke podiely sú rovnaké, ako aj zo zmluvy o hospodárení so spoločnou vecou uzavretej dňa 21.06.2001, ktorú uzavreli zmluvné strany: [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] (na ktorého previedla svoj podiel [REDACTED]), podľa bodu I. ktorej zmluvné strany sú podielovými spoluvlastníkmi plavidla [REDACTED] reg. č. [REDACTED], rok stavby 1997, pričom ich spoluvlastnícke podiely sú rovnaké. V rozpore s tým je potom tvrdenie odporcu, že spoluvlastnícke podiely zostali nezmenené a vo výškach určených naposledy dodatkom č. 9 zo dňa 11.02.1995 k zmluve o založení konzorcia zo dňa 21.12.1990, pričom v tomto dodatku boli vyčíslené majetkové vklady, predstavujúce aj výšku podielu v percentách k 11.02.1995, týkajúce sa sféry majetkových hodnôt vnesených do konzorcia (§ 831 až § 833 Obč. zák.), pričom aj účastníci ako spoluvlastníci lode sa menili a už nimi neboli tí, ktorí nimi boli v čase trvania konzorcia, čomu korešponduje aj skutočnosť, že loď predávali už len fyzické osoby uvedené v zmluve o hospodárení so spoločnou vecou zo dňa 21.06.2001 a nie tí, ktorí nimi boli na základe zmluvy o založení konzorcia a jej dodatku č. 9. zo dňa 11.02.1995. Podiely na majetku získaného pri spoločnej činnosti (lode) ako spoluvlastnícke podiely po dokončení lode boli práve určené zmluvami o hospodárení so spoločnou vecou (loďou) zo dňa 01.01.1998 a 21.06.2001. Obrana odporcu preto v namietaní výšky spoluvlastníckych podielov nebola dôvodná. Preto keď na základe kúpnej zmluvy zo dňa 21.09.2007 mala byť kupujúcim vyplatená suma 800.000,- CZK, z ktorej zhodne navrhovateľ i odporca odpočítali sumu 23.000,- CZK ako poplatku za státie lode v prístave, na ktorom poplatku sa mal navrhovateľ podieľať tiež v 1/4-ine na základe jeho spoluvlastníckeho podielu mu z kúpnej ceny ako jednému zo štyroch podielových spoluvlastníkov za rovnakého spoluvlastníckeho podielu (1/4) mala byť vyplatená odporcom suma 200.000,- CZK - 5.750,- CZK (23.000 CZK:4), t.j. 194.250,- CZK, pričom mu bola vyplatená len suma 99.526,- CZK.“

Predmetné rozhodnutie krajského súdu (nadväzujúce na právny názor okresného súdu) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov,

pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa v tomto ohľade stotožňuje s krajským súdom prezentovaným právnym názorom, podľa ktorého bolo potrebné odlišiť hodnoty poskytnuté na účely združenia od majetku získaného výkonom spoločnej činnosti. Sťažovateľ mal nárok na vrátenie hodnôt poskytnutých na účel združenia, avšak z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že spoluvlastnícke podiely na spoločnej veci boli opakovane deklarované ako rovnaké. Keďže predmetom konania bolo vypořádanie kúpnej ceny lode ako majetku – spoločnej veci získanej činnosťou konzorcia, s ktorou na základe zmluvy o hospodárení podieloví spoluvlastníci hospodárili, pričom v samotnej zmluve o hospodárení spoluvlastníci opakovane deklarovali rovnaké spoluvlastnícke podiely na spoločnej veci, je záver súdu, že spoluvlastnícky podiel každého zo spoluvlastníkov predstavoval 1/4, a nie 14,9712 %, ako tvrdil sťažovateľ, opodstatnený. Preto ak sťažovateľ nevyplatil žalobcovi celý jemu pripadajúci podiel z kúpnej ceny spoločnej veci predanej tretej osobe, nemožno vyčítať krajskému súdu to, že nárok žalobcu posúdil ako dôvodný.

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené

účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Ústavný súd konštatuje, že nezistil medzi dôvodmi a skutočnosťami, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, žiaden taký dôvod, ktorý by mohol spochybniť právne závery krajského súdu. Je to tak z toho dôvodu, že po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a tiež čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to tvrdil sťažovateľ vo svojej sťažnosti. V napadnutom rozsudku krajský súd zohľadnil všetky jeho zákonné náležitosti a tieto pri jeho tvorbe aj prakticky aplikoval.

Sťažovateľ ďalej namietal aj porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a porušenie svojho práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj jeho predchádzajúcim postupom. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že krajský súd sa riadne zaoberal námietkami sťažovateľa a ústavne konformným spôsobom vysvetlil, prečo považoval návrh za dôvodný, preto v okolnostiach prípadu interpretácia a aplikácia na vec sa vzťahujúcich noriem sledovala ich zmysel a účel. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dospel k záveru, že spoluvlastnícke podiely na spoločnej veci boli rovnaké, a preto pri predaji spoločnej veci bolo potrebné túto sumu rozdeliť rovnako. Tento právny záver však podľa názoru ústavného súdu nemá spojitosť s označenými právami hmotnoprávneho charakteru. Rozhodujúce skutočnosti prípadu svedčia o tom, že sťažovateľ pri predaji spoločnej veci nevyplatil žalobcu v miere zodpovedajúcej jeho podielu. Závery

krajského súdu považuje ústavný súd v spojení s rozhodujúcimi skutočnosťami za dostačujúce pre konštatovanie, že neexistuje relevantná súvislosť medzi namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu na jednej strane a napadnutým rozsudkom krajského súdu na strane druhej.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľa. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako aj s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa (na zrušenie rozsudku krajského súdu a priznanie náhrady trov konania), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2017